

Sygn. akt VI GC 307/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 03 stycznia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 458,12 złotych (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt osiem złotych dwanaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 30 złotych (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 307/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 listopada 2016 roku, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 29 listopada 2016 roku” (data prezentaty: 2016-11-29, k. 29 akt), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. kwoty 1 458,21 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 26 listopada 2015 roku pozwany zlecił powodowi obsługę spedycyjno – transportową kontenera zawierającego towar w postaci opakowań do elektrycznego odświeżacza powietrza. Zgodnie z treścią zlecenia powód zorganizował transport morski tego kontenera w relacji N. – H., następnie transport drogowy na trasie H. – C. – H. oraz szereg innych czynności związanych z realizacją zlecenia w postaci: usług terminalowych ((...)), odprawy celnej, wniesienia opłaty bezpieczeństwa (...), a także pokrycia kosztów spedycyjno – dokumentacyjnych. Powód obciążył pozwanego kosztami za wszystkie te czynności, których pozwany nie kwestionował i w ratach opłacił wystawione przez powoda faktury, za wyjątkiem faktury numer (...) dotyczącej należności za składowanie kontenera w porcie, która to należność objęta jest przedmiotowym pozwem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 13 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5358/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że nie otrzymał faktury, na którą powołuje się powód, a nadto iż została ona wystawiona bezzasadnie. Pozwany zarzucił, że odprawa celna i dostawa towaru do pozwanego powinna się odbyć do dnia 20 stycznia 2016 roku, a za okres ten nie ma opłat za składowanie kontenera. Pozwany wskazał, że w dniu 20 stycznia 2016 roku powód przesłał mu fakturę z agencji celnej z należnościami, które pozwany zapłacił w tym samym dniu przesyłając potwierdzenie przelewu. Pozwany wskazał, że powód specjalnie z powodu opóźnień płatniczych nie podjął kontenera w dniu 22 stycznia 2016 roku, a także w dniu 26 stycznia 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. obsługę spedycyjno – transportową towaru w postaci opakowań do elektrycznego odświeżacza powietrza

Zgodnie z treścią zlecenia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zorganizował transport morski kontenera zawierającego powyższy towar na trasie N. – H., w związku z czym wystawił fakturę numer (...).

Za zorganizowanie przewozu drogowego przedmiotowego towaru na trasie H. – C. – H. oraz usług terminalowych ((...)), odprawy celnej oraz inspekcji celnej oraz z tytułu opłaty bezpieczeństwa (...) i kosztów spedycyjno – dokumentacyjnych (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. fakturę numer (...), którą następnie z tytułu dodatkowych kosztów portowych związanych z inspekcją celną w H. skorygował fakturą korygującą numer (...).

Należności wynikające z powyższych faktur zostały uregulowane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U..

konosamenty – k. 17-18 akt, zlecenie spedycyjne – k. 19 akt, faktura – k. 54 akt, faktura korygująca – k. 56 akt.

W dniu 15 stycznia 2016 roku działająca na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. Agencja (...) zwróciła uwagę na niezgodności w treści faktury za zakup towaru i wnioskuje o jej korektę do odprawy celnej. Informację tę niezwłocznie przekazano (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U..

Kontener zawierający towar należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. przybył do portu w H. w niedzielę, dnia 17 stycznia 2016 roku. Okres wolny od opłat za składowanie kontenera w porcie kończył się w dniu 20 stycznia 2016 roku.

W dniu 19 stycznia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. otrzymał od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. skorygowaną fakturę, którą natychmiast przekazał do agencji celnej.

W dniu 20 stycznia 2016 roku Agencja (...) wyliczyła kwotę należności celnych. Tego samego dnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. dokonał przelewu tej kwoty na jej rachunek bankowy.

Agencja (...) do dnia 22 stycznia 2016 roku (piątek) nie potwierdziła otrzymania powyższych należności.

W dniu 25 stycznia 2016 roku (poniedziałek) Agencja (...) powiadomiła (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., że Urząd Celny w H. zażądał rewizji kontenera z przesyłką należącą do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U..

W wyniku rewizji kontener został zwolniony do podjęcia na środek transportu w dniu 26 stycznia 2016 roku około godziny 23:00. Kolejnego dnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił załadunek kontenera na podstawiony zestaw drogowy.

niesporne, a nadto: faktura – k. 20 akt, faktura pro forma – k. 47 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 48-49, 51-53 akt, potwierdzenie przelewu – k. 50 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. został obciążony należnościami za składowanie kontenera w porcie w H., którą uregulował w wyznaczonym terminie płatności.

Tytułem składowania kontenera w porcie w okresie od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. fakturę numer (...) na kwotę 1 458,21 złotych, z terminem płatności do dnia 15 marca 2016 roku.

faktura numer (...) – k. 21 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wielokrotnie, również telefonicznie i mailowo, wzywał do zapłaty należności wskazanej w fakturze o numerze (...).

wezwania do zapłaty – ostateczne wraz z potwierdzeniem nadania – k. 22-23, 24-25, 26-27v akt, wydruk korespondencji mailowej wraz z załącznikami – k. 76-82 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z powyższych dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Natomiast stan faktyczny w tej części, w której pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 03 stycznia 2018 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o odroczenie terminu rozprawy, albowiem zwolnienie lekarskie przedstawione przez A. F. – osobę umocowaną do reprezentacji pozwanego nie zostało wydane przez lekarza sądowego. Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. F., gdyż pozwany nie wykonał zobowiązania Sądu i nie wskazał adresu tego świadka.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. kwoty 1 458,21 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów składowania kontenera w porcie w H. w okresie od 21 stycznia 2016 roku do 27 stycznia 2016 roku.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa wskazywał, że nie jest zobowiązany do dokonania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, gdyż odprawa towaru i jego dostawa do pozwanego powinna odbyć się w okresie do dnia 20 stycznia 2016 roku, a za okres ten nie było opłat związanych ze składowaniem kontenera, przechowywanie kontenera ponad wskazany wyżej okres było zaś celowym działaniem powoda.

W tej sytuacji rolą Sądu było ustalenie przyczyny składowania spornego kontenera w porcie w H. po dniu 20 stycznia 2016 roku oraz ustalenie, która ze stron ponosi odpowiedzialność za przetrzymanie kontenera w porcie poza bezpłatny okres jego składowania.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa spedycji. Zgodnie z treścią art. 794 § 1 k.c. przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem.

Zarówno w judykaturze, jak i w doktrynie ukształtował się pogląd, iż czynności podejmowane w ramach umowy spedycji mogą polegać na udzielaniu porad, zawieraniu umów przewozu, sporządzaniu dokumentów przewozowych, odbioru przesyłki od nadawcy lub przewoźnika, przekazaniu przesyłki odbiorcy, mogą to być także czynności związane z przemieszczaniem przesyłki na przestrzeni między miejscem zamieszkania (lub siedzibą) dającego zlecenie a miejscem nadania przesyłki, przechowanie i składowanie przesyłki. Mogą to być wreszcie i inne czynności organizacyjnoprawne związane z przewozem, takie jak: znalezienie przewoźnika, przygotowanie listów przewozowych, czy też zawarcie umowy przewozu z przewoźnikiem w imieniu zleceniodawcy. Są to zatem usługi fachowej pomocy w obsłudze przewozu towarowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 roku, sygn. akt VI ACa 400/07).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że kontener zawierający przesyłkę pozwanego przybył do portu w H. w dniu 17 stycznia 2016 roku. Dzień ten przypadał w niedzielę, tj. dzień wolny od pracy, co uniemożliwiło podjęcie działań spedycyjnych. Na dwa dni przed przybyciem kontenera do portu przeznaczenia, tj. już w dniu 15 stycznia 2016 roku, powód otrzymał od Agencji (...) informację na temat niezgodności faktury za przesyłkę, którą to informację wraz z wnioskiem o jej korektę do odprawy celnej niezwłocznie przekazał pozwanemu. Na wniosek powoda armator zwolnił przesyłkę pozwanego, jednakże dopiero w dniu 19 stycznia 2016 roku pozwany przekazał powodowi skorygowaną fakturę. Dokument ten natychmiast został przekazany do Agencji (...). Kolejnego dnia, tj. w dniu 20 stycznia 2016 roku, Agencja (...) wyliczyła kwotę należności celnych, które niezwłocznie jeszcze w tym samym dniu zostały przelane przez pozwanego na rachunek bankowy tej agencji. Przekazane przez pozwanego środki pieniężne do piątku, tj. do dnia 22 stycznia 2016 roku, nie zostały jednakże zaksięgowane na koncie agencji. Po weekendzie, tj. w poniedziałek 25 stycznia 2016 roku, Agencja (...) poinformowała powoda, że Urząd Celny w H. zażądał rewizji kontenera z przesyłką pozwanego. W wyniku rewizji kontener został zwolniony do podjęcia na środek transportu dopiero w dniu 26 stycznia 2016 roku około godziny 23:00, w związku z czym powód zlecił załadunek kontenera na podstawiony zestaw drogowy w dniu 27 stycznia 2016 roku.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w piśmie procesowym, które wpłynęło do Sądu w dniu 31 marca 2017 roku. Sąd odpis tego pisma doręczył pozwanemu w dniu 04 maja 2017 roku. Pozwany nie odniósł się jednakże w żaden sposób do jego treści, nie zakwestionował go. Pozwany nie stawiał się także na rozprawę w terminie wyznaczonym przez Sąd w dniu 13 września 2017 roku, przy czym Sąd na wniosek pozwanego odroczył termin rozprawy do dnia 30 października 2017 roku. Pozwany nie stawiał się także na rozprawę w dniu 03 stycznia 2018 roku, przy czym zwolnienie lekarskie prezesa zarządu pozwanego A. F. Sąd uznał za niewystarczające w świetle art. 214¹ k.p.c. wymagającego przedstawienia zaświadczenia stwierdzającego niemożność stawienia się na zawiadomienie Sądu wystawionego przez lekarza sądowego. Jednocześnie Sąd zważył, że pozwany nie składał wniosku o dopuszczenie dowodu z jego zeznań.

W tej sytuacji, kiedy to pozwany w żaden sposób nie odniósł się do treści doręzonego mu pisma powoda, opierając się na dyspozycji art. 230 k.p.c., okoliczności wskazane w tym piśmie procesowym powoda (k. 72-75 akt) Sąd uznał za przyznane.

Oceniając zasadność roszczenia dochodzonego pozwem przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według treści art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wskazać także należy, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego, z uwagi na bezsporne składowanie kontenera w porcie w okresie po dniu 20 stycznia 2016 roku, a więc po okresie wolnym od opłat z tego tytułu, w myśl art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że niepodjęcie przez powoda kontenera w tym okresie było następstwem okoliczności, za które pozwany nie odpowiada, tj. że uiścił on należności celne w odpowiednim terminie, a w konsekwencji to nie pozwanego obciąża obowiązek zapłaty opłaty za składowanie kontenera poza okresem wolnych od opłat.

W ocenie Sądu pozwany na powyższe okoliczności nie przedłożył jakiegokolwiek dowodu. Jak już wskazano powyżej o niezgodności faktury handlowej i wniosku Agencji (...) o jej korektę do odprawy celnej pozwany powziął wiedzę w dniu 15 stycznia 2016 roku, tymczasem wymagane dokumenty przekazał powodowi dopiero w dniu 19 stycznia 2016 roku. W tych okolicznościach Sąd zważył, że gdyby dokumenty niezbędne do odprawy celnej zostały dostarczone przez pozwanego bezzwłocznie tj. najpóźniej w dniu 18 stycznia 2016 roku, jako że dni 16 i 17 stycznia 2016 roku przypadają na sobotę i niedzielę, Agencja (...) miałaby możliwość naliczenia stosownych opłat celnych przed dniem 20 stycznia 2016 roku. Przyjmując zaś, że najwcześniej opłaty celne naliczone zostałyby 18 stycznia 2016 roku i w tym samym dniu powód dokonałby przelewu należności z tego tytułu na konto agencji celnej, wysoce prawdopodobnym jest, że przelew zostałby zaksięgowany na koncie odbiorcy przed dniem 20 stycznia 2016 roku.

Tymczasem, pozwany poprawioną fakturę przekazał dopiero w dniu 19 stycznia 2016 roku, w konsekwencji czego ustaloną kwotę związaną z należnościami celnymi uiścił w dniu 20 stycznia 2016 roku wykonując przelew. Podkreślić przy tym należy, że pozwany jako przedsiębiorca powinien liczyć się z faktem, że międzynarodowy przelew walutowy nie jest przelewem natychmiastowym i zaksięgowanie przelanych środków pieniężnych na koncie odbiorcy z pewnością nie następuje w dniu wykonania przelewu przez zleceniodawcę. Pozwany powinien zatem uwzględnić czas niezbędny na zaksięgowanie przelewu na rachunku Agencji (...). Tym samym w świetle wskazanych powyżej okoliczności w ocenie Sądu zatrzymanie kontenera w porcie po dniu 20 stycznia 2016 roku spowodowane zostało działaniami pozwanego, który zbyt późno przekazał powodowi korektę faktury dotyczącej spornej przesyłki, co doprowadziło do przesunięcia terminu wyliczenia stosownych opłat celnych przez Agencję (...) i przyczyniło się do tego, że agencja ta jeszcze w dniu 22 stycznia 2016 roku (piątek) nie potwierdziła otrzymania tych należności, skutkiem czego był brak możliwości odbioru towaru, a także, że w następnym dniu roboczym, tj. w dniu 25 stycznia 2016 roku znajdujący się jeszcze na terenie portu kontener, poddany został rewizji służb celnych, z której zwolniono go w dniu 26 stycznia 2016 roku około godziny 23:00, co w konsekwencji spowodowało, że powód mógł zlecić załadunek kontenera na podstawiony zestaw drogowy dopiero w dniu 27 stycznia 2016 roku, co też miało miejsce.

W powyższych zaś okolicznościach nie sposób więc przyjąć, ażeby przetrzymanie kontenera w porcie w okresie od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku było spowodowane zachowaniem powoda, który miałby, zgodnie z twierdzeniami pozwanego zawartymi w sprzeciwie, celowo nie podejmować kontenera w dniu 22 stycznia 2016 roku, a także w dniu 26 stycznia 2016 roku.

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 794 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 7 ustawy z dnia 8 marca o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) uznając roszczenie powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. za zasadne, uwzględnił je w całości, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w U. jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej – zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 30 złotych (obejmujących opłatę sądową od pozwu).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 27 stycznia 2018 roku